

MOBIEL

Column: Wolfshond

Wat ze met hun honden doen weten we nog steeds niet, maar de ongestuvige Turks-Koerdische wolfshond – vaak zo groot als een kalf en daardoor moeilijk te herkennen in de kudde vee die het landschap sieren – garandeert menige rit op adrenaline. Op een dogdazer reageren deze agressieve dieren niet. De zakken vullen met stenen was de enige optie. Niet dat dat veel effectiever is. Op de vlucht voor het zoveelste ploegje schuimbekkende rabiësdragers reden we het eerste erf op dat we zagen nadat we door de voorraad stenen heen waren.

Militair terrein. Nog niet eerder zagen we zoveel militaire bases per vierkante kilometer. Elk gehucht met meer dan 500 (Koerdische) zielen heeft z'n eigen (Turkse) militaire basis. Om erop te letten dat ze zich een beetje gedragen, die Koerden. De stemming in de ploeg viel al snel uit in het voordeel van de lokale bevolking, dieblootstaat aan wat best een onderdrukking genoemd mag worden.

Met gemengde gevoelens wachtten we het onthaal af. Het liep inmiddels tegen de avond en we zouden een slaapplek in de kazerne niet afslaan – onderdrukkers of niet. Luitenant Mehmet waggelde ons achter zijn immense buik aan tegemoet. Thee? Ja natuurlijk, thee. Mehmet is – na de commandant – de hoogste in rang op de basis, maar maakte in de praktijk de dienst uit. Dat kwam niet slecht uit, want waarschijnlijk overtrof alleen zijn vraatzucht de gastvrijheid waarop hij ons vergastte. De verveling die heerst op de gemiddelde Turkse militaire basis doet wonderen.

Een uur en een uitgebreide maaltijd verder (militairen eten in Turkije aanmerkelijk beter dan de meeste restaurantbezoekers) bleek waar luitenant Mehmet zijn omvang aan te danken heeft. Een te grote schaal in suikerwater gedrenkte cake met een topping van pistachenoetjesgruis werd opgediend. "In Turkey, no Viagra; we have *baclava!*", bulderde Mehmet, terwijl hij eerst de spierballen liet rollen en vervolgens met de wijsvinger een erectie imiteerde.

Of 'ie veel geneukt heeft sinds die dosis calorieën weten we niet. Wel hebben we die avond goed en droog geslapen in het benzinestation tegenover de basis. En prima gefietst op de baklava van luitenant Mehmet.

Vijf fietsers in de voetsporen van Marco Polo, van Libanon tot China. Voor een goed doel: beter onderwijs voor kinderen in Nepal. Kijk op www.marcopolobybike.com.

Verschenen in SP!TS op dinsdag 04 mei 2004.